

DIUMENGE XXII DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Josep M. Cardona, monjo de Montserrat
31 d'agost de 2008
25è aniversari d'ordenació sacerdotal

Sant Pau, adreçant-se als de Corint, en una altra carta, els recorda l'evangeli que els havia anunciat i els diu: **“Per la gràcia de Déu sóc el que sóc”**. Aquestes paraules, manllevades, me les aplico avui a mi mateix, bo i recordant el Cardenal i Arquebisbe de Barcelona, Narcís Jubany, que en un moment concret de l'ordenació, em va dir, segons el ritual: **“Comunica a tots la paraula de Déu que has rebut, amb alegria. Contempla, estudia la llei del Senyor i mira de creure allò que llegeixes, d'ensenyar allò que creus i de fer allò que ensenyaràs”**. Sóc prevere, per la gràcia de Déu i, també, pel voluntat del meu Abat d'aquell moment, que era l'Abat Cassià. Avui, després de 25 anys, en dono gràcies a Déu amb tots vosaltres, compartint l'Eucaristia.

A partir d'aquelles indicacions del Dr. Jubany, germanes i germans, em proposo de comentar els tres fragments de la Sagrada Escripura que la Litúrgia de l'Església ens proposa a tots els qui ens trobem aplegats a Montserrat i als qui, per raons diverses -malalts, ancians, famílies amb fills petits o persones que estan molt soles- ens escolteu gràcies als mitjans de comunicació.

Jo diria que ens trobem amb tres exemples de vocació, i que traslladats al nostre temps ens són models de la crida, per part de Déu, a cadascú de nosaltres. Jesús ens diu, concretament i de manera molt explícita, que el camí de la vida, el camí de la vocació passa necessàriament per la creu, pel sacrifici.

El profeta Jeremies, en les seves confessions, ens exposa amb llibertat l'experiència dramàtica que li tocà de fer en el seu context històric. Ha estat cridat per Déu i li diu: “M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir...” (Jr 20,7). Sap que ha estat escollit per a una missió difícil. Ha estat cridat per destruir i per construir. Però en un moment determinat se sent traït per Déu. Per una banda se sent seduït i per l'altra enganyat. Quants joves, nois i noies del nostre món, o adults, no passen per aquesta situació o per aquesta experiència contradictòria, sense ser profetes !!! Per una banda se senten cridats a fer grans coses a donar-se generosament però per l'altra, el “soroll” del nostre món, de la nostra societat no els deixa escoltar o veure per on o com han de fer el camí!

Pau, a la carta als cristians de Roma que hem escoltat avui, ens diu que “no ens emmotllem al món present; transformem-nos renovellant la nostra manera de veure les coses, perquè puguem reconèixer quina és la voluntat de Déu; reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte”. (Rm.12,2) Us hi heu fixat ens els termes que utilitza ? No us emmotlleu al món present ! El Senyor ens ha fet, a cadascú de nosaltres, únics, lliures per triar com volem estimar als altres, com podem donar-nos del tot i com volem fer el camí de la vida. I, en canvi, sovint, ens deixem enredar per un “anar fent”, tots iguals, sense ganes de pensar. Ens deixem emmotllar com una peça feta amb el mateix motlle. Tots exactes !!! Pau amb l'experiència que va des d'haver perseguit els primers deixebles fins a donar la vida pel mateix Crist, ens aconsella que ens transformem, renovellant la nostra manera de veure les coses. Que fort !!! No us ho sembla ? Transformant-nos (prendre nova forma) veient les coses d'una altra manera. Amb una altra òptica. Això ho saben bé els afeccionats a la fotografia. No és igual captar el mateix subjecte, la mateixa realitat, segons l'objectiu que posem al cos de la màquina. Si canviem un objectiu gran angular per un 50 mm. o per un zoom, la realitat que obtenim, que veiem és molt diferent. Doncs a la vida ens passa igual!

El camí de la vida, em sembla a mi, consta de tres fases principals . La primera, bàsica, és la formació al si de la mare, la segona, la que ens pot semblar més llarga, va des de la infantesa fins a la vellesa (els qui hi arriben) i la tercera, la més important pels creients, és el traspàs de la llinda de la Casa del Pare.

I Jesús, a l'Evangelí d'avui, ens ha dit que per fer aquest camí, llarg o curt, cadascú ha de portar la pròpia creu com Ell va fer. El problema és que moltes vegades pensem més com ho feia Pere que no com ens ho ensenya Jesús. Creiem que Jesús, el Messies, ha de ser com els qui tenen poder a la terra i que quan convingui ens traurà tots els obstacles del camí. Però, si us hi heu fixat, el d'avui, és un dels moments en que Jesús s'enfada més a l'Evangelí. Fa entendre, amb contundència a Simó, el fill de

Jonàs, Pere, el cap de l'Església naixent, que les coses són molt diferents. Que la voluntat del Pare és una altra. O *Crux!!!*

La creu ens la dóna a cadascú, la vida i no n'hi ha cap d'igual, de creu. Totes són personals i intransferibles. i ens l'hem de fer nostra, fins i tot hem d'aprendre a estimar-la !!! Sí, germans. No és el mateix portar-la arrossegant, amb desgana, per força ... que portar-la amb amor a les espatlles. Fins i tot, a vegades, trobem un cirineu que ens hi dóna un cop de mà. Però, això sí, l'hem de portar fins el final. Jesús no la va portar mai penjada al coll, com si fos d'algun moviment o perquè fa bonic. La va portar, amb penes i molts treballs fins al Gòlgota per amor a nosaltres, per amor a totes les dones i els homes de tots els temps. Per a tu i per a mi. El que Ell va fer és únic. És la nostra Redempció!!!

Però també és veritat que el Senyor Jesús ens ha convidat i ens ha dit: "Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi". (Mt.16, 24b) És el millor consell que Jesús ens ha proposat:: que l'acompanyem en el camí de la Vida, que passa per la creu però que continua amb la Resurrecció. "Perquè el Fill de l'home, ens ha dit, ha de venir en la glòria del seu Pare, voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres" (Mt.16, 27). Ho creiem, això? Volem que sigui el nostre estil d'obrar? La nostra manera de fer? Creiem en l'Esperit que ens dóna Jesús ressuscitat?

Ens pot semblar molt difícil però no és pas impossible. Recordeu que tenim qui ens hi ajuda: Maria, la mare de Jesús, era amb ell al peu de la creu. I no ens faci por si la creu se'ns trenca o s'escrotona una mica, sempre trobarem un fuster amic que ens ajudi a refer-la. I per acabar si hem escoltat bé el salm 62, entre d'altres coses ens ha dit: "L'amor que em teniu, Senyor, val més que la vida". (Ps.62:4a) Sí, germans i germanes, l'Amor que Déu ens té és infinit!!!